

Губернатор

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΒ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 28 ΙΟΥΝΙΟΥ 1902

ΑΡΙΘ. 26

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 8
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 28
Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται
ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητροπολ. Βοδενῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοδύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιεραρχιερατεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος
τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας Μ. Γ. ΓΕΔΕΩΝ

Διευθυντὴς καὶ ἀρχιδυντάκτης
Ἱεροδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δήλωσις — Ἡ ἐν Πριγκήπῳ ἐγκατάστασις τοῦ ἐθνικοῦ
ὀρφανοτροφείου — Ἐπικουρικὴ τῆς μορφουμένης νεότητος δύ-
ναμις — Σχέσις Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως πρὸς τὴν ἑλλη-
νικὴν φιλοσοφίαν — Ἀγιολογικαὶ πηγαὶ πρὸς μόρφωσιν μνηολο-
γίου ἢ συναξαρίου λεγομένου παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς — Ἡ
τετράφωνος Μουσικὴ καὶ αἱ παρ' αὐτῆς κρίσεις — Ἐπὶ ταῖς
ἐξετάσεσι τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς — Ἐκκλη-
σιαστικὰ χρονικά — Κοινοποιήσεις — Παράρτημα: «Εὐαγγε-
λικά διδάγματα».

ΔΗΛΩΣΙΣ

Δηλοποιεῖται τοῖς τε συνδρομηταῖς τῆς
«Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ τοῖς λοιποῖς ἐνδιαφερο-
μένοις, ὅτι ἀποχωροῦντος ἀπὸ τῆς πρώτης προ-
σεχοῦς μηνὸς Ἰουλίου τῆς συντάξεως τῆς «Ἐκ-
κλησ. Ἀληθείας» τοῦ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑπο-
γραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου διορισθέντος
ἀρχισυντάκτου καὶ Διευθυντοῦ αὐτῆς ἱερολογ.
Ἀθανασίου Πιπέρα, τὰ ὑπ' αὐτοῦ τέως συντατ-
τόμενα δύο παραρτήματα «Περὶ προτεσταντι-
σμοῦ» καὶ «Εὐαγγελικὰ Διδάγματα» θέλουσιν
ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς συνταττόμενα
ἐπίσης ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, πρὸς ὃν καὶ δέον ν' ἀπευ-
θύνηται πᾶσα σχετικὴ περὶ αὐτῶν αἴτησις.

Ἡ ἐν Πριγκήπῳ ἐγκατάστασις τοῦ

ΕΘΝΙΚΟΥ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μετ' ἐνδομύχου χαρᾶς ἀναγράφομεν τὴν
εἶδησιν, ὅτι ἡ Α. Α. Μ., ὁ σεπτὸς ἡμῶν Ἀναξ,
Σουλτὰν Ἀβδούλ Χαμίτ Χὰν αὐθέντης ἡμῶν
ἠδόκησε νὰ ἐκδώσῃ πρὸς ἡμερῶν τὸν αὐτοκρα-
τορικὸν ἱραδὲν, τὸν διατάσσοντα τὴν ἐπίσημον
ἀναγνώρισιν τῆς ἐν Πριγκήπῳ οἰκίας Πρίγκηπο
Παλλὰς ὡς μέρους πρὸς ἐγκατάστασιν τοῦ ἐθνι-
κοῦ Ὀρφανοτροφείου, καθὰ ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ αὐ-
τοῦ ἀντικειμένου εἶχομεν γράψῃ. Πρὸς τούτοις
ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ἠδόκησε νὰ διατάξῃ, ὅ-
πως χαρισθῶσιν οἱ τέως δεδουλεμένοι κυβερ-
νητικοὶ φόροι τοῦ ἐν λόγῳ οἰκήματος ἀνερχόμε-
νοι εἰς χιλίας περίπου λίρας τουρκίας. Διὰ τῆς
ἐκδόσεως τοῦ ἐν λόγῳ ἱραδὲ ἡ Α. Α. Μ., ὁ σεπτὸς
ἡμῶν Ἀναξ, ἐν ἐπὶ πλέον παρέχεται δείγμα τῆς
πρὸς τὸ ἡμέτερον Γένος καθόλου αὐτοκρατορικῆς
αὐτοῦ εὐμενείας, ἐφ' ᾧ καὶ ἐγκαίρως ἤδη ἡ Α. Θ.
Π. ἔσπευσεν ἀρμοδίως ἵνα ὑποβάλλῃ τὰς θερμὰς
αὐτοῦ καὶ τοῦ Γένους εὐχαριστίας ἐπὶ τῷ νέῳ
τούτῳ δείγματι τῆς αὐτοκρατορικῆς εὐνοίας, ὡς
ἀναγράφεται ἐν ἐτέρᾳ στήλῃ.

Διὰ τῆς ἐπισήμου ταύτης ἀναγνωρίσεως
ἥτις μετὰ κοινῆς χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης ἡκού-
σθη παρὰ σύμπαντος τοῦ ἡμετέρου εὐσεβοῦς
καὶ ἀφωσιωομένου Γένους, τὸ ἐθνικὸν τῆς ἡμετέ-

ματα μετὰ περισσῆς χάριτος καὶ τέρψεως ὑπὸ δοκίμων λογογράφων καὶ φιλοτέκνων συντακτῶν τοῦ «Παιδικοῦ Κόσμου» συνταττόμενα καὶ διδόμενα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ εἰσδύουσιν εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς ψυχῆς τῆς τρυφερᾶς νεολαίας καὶ ἐνιζάνουσιν ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν ἐπ' ἀγαθῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν, τῆς κοινωνίας, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ μέλλοντος τῶν μελλόντων πολιτῶν.

Τὰ πολύτιμα ταῦτα ἀγαθὰ τῆς ἐπικουρικῆς ταύτης δυνάμεως εἶχεν ὑπ' ὄψει καὶ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ σεπτὸς ἡμῶν ἐθνάρχης, ὅτε ἐν ἀρχῇ καὶ ἐσχάτως νύλῳγει τὸ ἐγχείρημα τοῦ «Παιδικοῦ Κόσμου» ἐπιδαμνιζόμενος τὰς εὐχὰς πᾶσι τοῖς φιλοτίμοις συντάκταις αὐτοῦ, ὧν ἡγεῖτο ὁ φιλοτιμώτατος διευθυντὴς κ. Ἰ. Σακελλαρίδης.

Ι. ΒΑΣΙΑΔΗΣ

ΣΧΕΣΙΣ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σχέσις φιλοσοφίας καὶ χριστιανισμοῦ μέχρι τῆς ἐποχῆς Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως.

Ὁ χριστιανισμὸς ἀπὸ τῆς πρώτης ἀποπείρας ὅπως ἐπεκταθῇ πέραν τῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης, κατ' ἀνάγκην ἐμελλε νὰ περιέλθῃ εἰς σύγκρουσιν πρὸς τε τὴν ἐθνικὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἐλληνικὴν φιλοσοφίαν. Ἡ τελευταία, βᾶσις οὕτα τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ ἐλληνορρωμαϊκοῦ κόσμου, περιελάμβανεν ἐν τοῖς ἑαυτοῖς κόλποις σύμπασαν τὴν ἀνεπτυγμένην καὶ ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν, κατ' ἀρχὴν δὲ ἕνεκα τοῦ ὀρθολογιστικοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς παρουσιάζετο ἀντίθετος καὶ ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν χριστιανισμὸν ἐδραζόμενον ἐπὶ τῆς θείας ἀποκαλύψεως καὶ ἐπαναπαυόμενον ἐν τῇ πίστει. Οἱ φιλοσοφοῦντες ἀπ' ἀρχῆς ἀδιαλείπτως ἔτεινον εἰς ἀναζήτησιν καὶ ἀνεύρεσιν τῆς πρώτης τῶν ὄντων ἀρχῆς, μετὰ πολλὰς δὲ ἀλλεπικλήλους διαδοχὰς διαφόρων καὶ πολλάκις ἐναντίον ἀλλήλοις φιλοσοφικῶν συστημάτων, ὧν ἕκαστον διετείνετο ὅτι αὐτὸ μόνον ἦτο κάτοχον τῆς ἀληθοῦς γνώσεως εὐρέθησαν πρὸ ἀδιεξόδου, συνησθάνθησαν τὴν ἰδίαν ἀδυναμίαν, καὶ, βαθμηδὸν ὑποσκάψαντες διὰ τῆς διαλεκτικῆς τὴν πίστιν εἰς τὸν δογματισμὸν τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας, κατέληξαν εἰς τὸν σκεπτικισμὸν ἢ πυρρωνισμὸν, ὅστις τὴν σκέψιν εἰς ἀρχὴν

ἀνάγων σύνθημα ἔχει περὶ τῶν πάντων νὰ ἀμφιβάλλῃ καὶ νὰ ἐπέχῃ καὶ περὶ οὐδενὸς νὰ ἀποφαίνεται. Εὐνόητον ὅτι καὶ ὁ χριστιανισμὸς μετὰ τοῦ ἰδίου δογματισμοῦ, ἀπορρέοντος ἀπὸ τῆς ὑπερφυσικῆς ἀποκαλύψεως καὶ κηρύττοντος τὸ μυστηριώδες ἔργον τῆς θείας οἰκονομίας, ἔτι ὀλιγώτερον ἡδύνατο νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν φιλοσοφοῦσαν διάνοιαν, οὐδόλως δὲ θαυμαστὸν ὅτι τὸ θεωρητικὸν τῶν Ἑλλήνων πνεῦμα ὡς μωρίαν ἐχαρακτήριζε τὸ τοῦς Ἰουδαίους μὲν σκανδαλίζον ἀλλ' ὕψιστον καὶ ὑπὸ τῆς ἀπείρου ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ ὑπαγορευθὲν θαῦμα τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ (Α' Κορινθ. Ι Κεφ. 21—24)¹.

Ἀλλ' ἐὰν ἡ φιλοσοφία, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, μετὰ περιφρονήσεως ὄντως προσέβλεπεν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Χριστοῦ κηρυττομένην θρησκείαν, καὶ ὁ χριστιανισμὸς ἀπ' ἐτέρου ὑπόπτως εἶχε καὶ φυσικῶς ἀδύνατον ἦτο νὰ τρέφῃ κρείττονα αἰσθήματα πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, τὴν τὰ πάντα κρίνουσαν καὶ μετροῦσαν τῷ ἀνθρωπίνῳ περιορισμένῳ πνεύματι. Δι' ὃ ὁ αὐτὸς ἀπόστολος ὅπως προφυλάξῃ τοὺς χριστιανούς ἀπὸ τῶν κινδύνων τῆς ἐπιδράσεως τοῦ πνεύματος τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν χριστιανισμὸν, ὃν περιγράφει ὡς τὸ πλήρωμα τῆς σοφίας, ἀποκαλεῖ τὴν φιλοσοφίαν κενὴν ἀπάτην, ἀνθρωπίνην παράδοσιν, καὶ στοιχεῖα τοῦ κόσμου τούτου· «Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου καὶ οὐ κατὰ Χριστόν» (Κολ. ΙΙ 8—9. Στρ. βιβλ. VI Κεφ. VIII 284). Ἀλλ' ἡ φιλοσοφία, φαίνεται, εἶχε βαθεῖς τὰς ρίζας ἐν τῇ κοινωνίᾳ· οἱ δὲ ἀντιπρόσωποι τοῦ χριστιανισμοῦ, παρὰ πάσας τὰς συμβουλάς καὶ τὴν ἄγρυπνον αὐτῶν ἐπιστάσιν πρὸς περιφρόνησιν τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τῶν ἐλκυστικῶν θελημάτων τῆς φιλοσοφίας, δὲν κατορθοῦσιν οἱ ἱδιοὶ τελείως νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς, καὶ ἔγνη τινὰ, ἰδίως τῆς Ἰουδαίου-ἀλεξανδρινῆς φιλοσοφίας δύναται τις νὰ διακρίνῃ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ τῷ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγελίῳ.

Ἡ ὀριμεῖα ἐπίκρισις, ἡ ἐξενεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου κατὰ τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας, δὲν παρήλθεν ἄνευ ἀποτελέσματος ἐπὶ τοῦ

1. Τὸ σύγγραμμα τοῦ Κέλσου «Λόγος ἀληθῆς», οὗτινος ἀποσπάσματα διέσωσεν ἡμῖν ὁ Ὀριγένης παρέχει δείγματα τοιαύτης κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ πολεμικῆς.

πνεύματος τῶν πιστῶν (Στρ. βιβλ. Ι Κεφ. ΧΙ). Ψυχρότης ἀμοιβαία ἐγεννήθη ἐκ ταύτης μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἡθικῶν καὶ ζωογόνων δυνάμεων, χριστιανισμοῦ καὶ ἐλληνικῆς φιλοσοφίας, ἡ ὁποία βαθμυδὸν αὐξάνουσα κατέληξε σὺν τῷ χρόνῳ εἰς τελείαν διάστασιν. Ἀμεσος τῆς τοιαύτης διαστάσεως συνέπεια ὑπῆρξεν ὁ περιορισμὸς τῶν χριστιανῶν κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν ἐν μόνῃ τῇ πίστει τῶν θεῶν ἀποκεκαλυμμένων χριστιανικῶν ἀληθειῶν, ἐν ᾗ καὶ μόνῃ ἱκανοποιούμενοι οὗτοι ἐπεδίωκον τὴν τελείωσιν τοῦ βίου, συμμορφούμενοι πρὸς τὰς μεγάλας ἡθικὰς ἀρχὰς τοῦ θεοῦ αὐτῶν διδασκάλου. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ φιλολογία τῆς ἐξεταζομένης ἐποχῆς φέρει ἀναμνηστικῶς σαφῆ τὰ ἔχνη τοῦ πνεύματος αὐτῆς· διότι μέχρι τῶν μέσων τοῦ β' αἰῶνος ἀπὸ τῶν πνευματικῶν προϊόντων τοῦ χριστιανισμοῦ ἐλλείπει τελείως πᾶσα φιλοσοφικὴ χροιά καὶ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, οἱ δὲ ἐπικοὶ συγγραφεῖς ἀσχολοῦνται περὶ τὴν περιγραφὴν τῶν κοινοτάτων βιωτικῶν σχέσεων ἐκτιθέμενοι ταύτας ὑπὸ τὴν ἀπλουστάτην μορφήν ἢ ἐν εἰδεί ἐπιστολῆς ἢ ἐν εἰδεί ἀποκαλύψεως. Ἐξετάσωμεν τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Κλήμεντος τοῦ Ρώμης, τοῦ Βαρνάβα, τοῦ Πολυκάρπου τοῦ Σμύρνης καὶ Ἰγνατίου τοῦ Θεοφύρου· ἀναγνῶμεν τὸν ποιμένα τοῦ Ἑρμᾶ καὶ τὰς διδασκὰς τῶν δώδεκα ἀποστόλων, καὶ δὲν θὰ βραδύνωμεν νὰ διίδωμεν τὸν πρακτικὸν τῶν συγγραμμάτων τούτων χαρακτῆρα καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀκροατῶν δι' οὓς προωρίσθησαν.

Δὲν ἦτον εὐλογον ὅμως ἡ ἐπελθοῦσα διάστασις χριστιανισμοῦ καὶ φιλοσοφίας ἐπὶ μακρὸν νὰ διαρκέσῃ. Ἐδεῖ καὶ ἡδύναντο ταῦτα ἐν ἀρμονίᾳ νὰ διαβιῶσι καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐργαζόμενα νὰ συντελῶσι διὰ τῆς ζωοφόρου αὐτῶν ἡθικῆς δυνάμεως εἰς τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ ἀρχαίου κόσμου, τοῦ διατελοῦντος ἔτι ἐν τῷ σκότει τῆς εἰδωλολατρείας καὶ τῆς ἡθικῆς καταπτώσεως. Ἡ σωτήριος δὲ αὕτη ἡμέρα τῆς ἀρμονικῆς αὐτῶν συμβιώσεως δὲν παρεῖλθε πολὺς καιρὸς καὶ ἀνέτειλεν· ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ δευτέρου αἰῶνος ἡ κατάστασις τοῦ χριστιανισμοῦ ἔνεκα περιστάτικων τινων μετεβλήθη. Ἡ ἀξιοθαύμαστος ἀνδρία, ἣν ἐπεδείξαντο οἱ ἐν τοῖς διωγμοῖς ὑπὲρ τῆς πίστεως μαρτυρήσαντες ἅγιοι ἄνδρες καὶ καθαγιασάντες αὐτὴν διὰ τῆς ἀφθόνου ἐκχύσεως τοῦ τιμίου αὐτῶν αἵματος, διετράνωσε τὸ ἐν τῷ χριστιανισμῷ ἐνυπάρχον μέγα ἡθικὸν σθένος, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ κύρους αὐτοῦ πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου

καὶ ἄνδρες μεμορφωμένοι καὶ διαφόρων φιλοσοφικῶν ἀποχρώσεων, γοητευθέντες ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς ἐν τῇ θρησκείᾳ τοῦ Ἰησοῦ ἐμπεριεχομένης ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποδεχθῶσιν αὐτήν, ἐν ᾗ ἐπίστευσαν ὅτι εὗρον τὴν ἀπὸ πολλοῦ μάτην ζητούμενην ἀλήθειαν ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν διαφόρων φιλοσόφων. Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Κοδράτος, ὁ Ἀριστείδης, ὁ Μιλτιάδης, ὁ Κλαύδιος Ἀπολλινάριος, ὁ Ἀθηναγόρας, ὁ Ἰουστίνος καὶ ἄλλοι. Οὗτοι προσερχόμενοι εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας δὲν παρητοῦντο τελείως καὶ τῶν δογμάτων τοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος, εἰς ὃ προηγουμένως ἀνῆκον, ἀλλ' ἐτήρουν πᾶν ὅ,τι ἐθεώρουν σύμφωνον πρὸς τὴν νέαν θρησκείαν. Ἐκ τῶν φιλοσόφων τούτων τῶν προσλαβόντων τὸν χριστιανισμὸν ὁ Ἰουστίνος ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς μάλιστα πάντων διετείνετο ὅτι ἡ φιλοσοφία ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Λόγου πρὸ τῆς σαρκώσεως καὶ παρουσίας αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον πρὸς παιδαγωγίαν καὶ φωτισμὸν τῆς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένης ἀνθρωπότητος, καὶ διέκρινεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ, ὄντος πληρώματος τῆς θείας σοφίας, μόνον κατὰ τὴν τελειότητα τῆς ἐν αὐτῷ περιεχομένης ἀληθείας (Ἀπ. Β' Κεφ. 20)¹.

(ἔπεται συνέχεια).

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΠΗΓΑΙ
ΠΡΟΣ ΜΟΡΦΩΣΙΝ ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΥ
Ἡ ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΥ ΛΕΓΟΜΕΝΟΥ
ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙΣ*

Ἐπονται ὡς βοηθητικαὶ πηγαὶ ἀξίαι λόγου αἱ ἐξῆς:

Τὸ Βασιλειανὸν Μηνολόγιον αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Β' τοῦ Βουλγαροκτόνου τοῦ ΧΙ αἰῶνος.
Τὸ Μηνολόγιον τῶν Εὐαγγελίων ἐορταστικὸν ὑπὸ Στεφάνου Μαρκέλλου.

Τὸ τοῦ Λέοντος Ἀλλατίου «De libris et rebus ecclesiasticis graecorum dissertationes.»

Τὸ Τυπικὸν τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις Θεοδώρου Τοσκάνη «Ad Typica graecorum ac praesertum ad typicum Cryptoferrantense S. Bartholomaei abbatis animadversiones.»

1. Μεγαλύτερα πάσης ἀνθρωπίνης διδασκαλίας φαίνονται τὰ ἡμέτερα διὰ τὸ λογικόν. Τὸ ὅλον, τὸν φανέντα δι' ἡμᾶς χριστὸν γεγονέναι καὶ σῶμα καὶ λόγον καὶ ψυχὴν.

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 261—262.

Τὸ ἐκ τῆς Πατριαρχικῆς βιβλιοθήκης τοῦ Καί-
ρου χειρόγραφον ἀγιολογικὸν μνημεῖον ὑπ' ἀριθ. 371
καὶ ἐπιγραφόμενον: «Διάταξις τῆς τοῦ Πατριάρχου
λειτουργίας πῶς γίνεται ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ
ἐν ἣ καὶ ἡ τάξις τῶν χειροτονιῶν καὶ πῶς γίνεται
ἐκάστη, συνταχθεῖσα παρὰ τοῦ πρωτονοταρίου τῆς
ἀγιωτάτης τοῦ Θεοῦ Μεγάλῃς ἐκκλησίας κυρίου
Δημητρίου Γεμιστοῦ.»

Ἐτερον τοιοῦτον — ἐκ χειρογράφου τοῦ XV
αἰῶνος ἐκ τῆς ἐν Ἀθῶν ἱερᾷ Σκῆτης τοῦ Ἀγίου Ἀν-
δρέου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν: «Τάξις γινόμενη ἐν τῇ
«Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τῷ ἐσπερινῷ, τῷ Ὁρ-
«θρῷ, τῇ θείᾳ καὶ ἱερᾷ λειτουργίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ χειρο-
«τονίᾳ τοῦ ἐπισκόπου,» δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ καθη-
γητοῦ Ἀθ. Δημητρίεβσκη εἰς τὰ Τυπικὰ αὐτοῦ.

Τὸ Ἑβδομαδάριον τοῦ IX-X αἰῶνος, ἔνθα εὐ-
ρηνται αἱ σπουδαιότεραι καὶ αἱ μᾶλλον ἀρχαιότεραι
διαθήκαι ἢ παραδόσεις «Παλαιοὶ νόμοι» Σάββα
τοῦ Ἁγιασμένου τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς ὁμωνύμου αὐτοῦ
Λαύρας, οὗς νόμους, ζῶν εἰσέτι ὁ ἴδιος, παρέδωκεν
εἰς τὸν διάδοχον αὐτοῦ ἡγουμένον Μελίτην.
Οἱ νόμοι οὗτοι, οἵτινες ἐθεωροῦντο μέχρι τοῦδε ἀπω-
λεσμένοι, ὁ καθηγητὴς κ. Ἀθ. Δημητρίεβσκη ηὐ-
τύχησεν ἵνα ἀνεύρῃ ἐν δυσὶ κώδεξι χειρογράφοις τῆς
Συναϊτικῆς βιβλιοθήκης, τὸ μὲν ὑπ' ἀριθ. 1096, τὸ
δὲ ὑπ' ἀριθ. 531, οὗς νόμους καὶ ἐδημοσίευσεν εἰς
τὰ Τυπικὰ αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ὑπάρχουσαν ἐπιγραφὴν
«Τύπος καὶ παράδοσις καὶ νόμος τῆς σεβασμίας
«Λαύρας τοῦ Ἀγίου Σάββα.»

Τὸ κτητορικὸν Τυπικὸν τῆς μονῆς τῆς Θεοτό-
κου Ἡλιοῦ Βωμῶν ἦτοι τῶν Ἑλεγκμῶν, χορηγη-
θὲν μὲν ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος Μανουήλ τοῦ Κο-
μνηνοῦ τῷ 1162, συνταχθὲν δὲ ὑπὸ Νικηφόρου τοῦ
Μυστικοῦ ἐκ χειρογράφου περγαμηνῆς τῆς Πατρι-
αρχικῆς βιβλιοθήκης ὑπ' ἀριθ. 265, ἐδημοσιεύθη εἰς
τὰ Τυπικὰ τοῦ καθηγητοῦ Ἀθ. Δημητρίεβσκη.

Τὸ κτητορικὸν Τυπικὸν τῆς μονῆς τοῦ Στουδί-
ου «ὑποτύπωσις καταστάσεως τῆς μονῆς τοῦ Στου-
αδίου IX X αἰῶνος,» ὅπερ ἐγένετο γνωστὸν τῇ ἐπι-
στήμῃ ὑπὸ τοῦ σοφοῦ καρδινάλιου Ἀγγέλου Μάη
ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ «*Novae
partum bibliothecae* (t.v.1849.pag.111-125)»
ἐξ οὗ μετὰ ταῦτα κατεχωρήθη ὑπὸ τοῦ Migne ἐν
τῇ πατρολογίᾳ αὐτοῦ *Cours complet* (t.qq.pag.
1704).

Περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Τυπικοῦ τούτου ὁ περὶ
τὰ λειτουργικὰ ἐντρίβεστατος πολυμαθὴς καθ. Ἀθ.
Δημητρίεβσκη, ἀναφέρει ὅτι, ποιήσας ἀντιπαραβο-
λὴν τοῦ κειμένου τοῦ ἐν λόγῳ Τυπικοῦ πρὸς ἕτερον

ἐπὶ περγαμηνῆς χειρόγραφον τοῦ 1086 ἔτους, δια-
σωζόμενον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Ὁρους Σινᾶ ὑπ'
ἀριθ. 401, ἐποχῆς μᾶλλον πλησιεστέρας ἐκείνης,
καθ' ἣν ἐνεφανίσθη τὸ πρωτότυπον, ὡς καὶ πρὸς ἕ-
τερον τοιοῦτον Τυπικὸν χειρόγραφον τοῦ XIII-XIV
αἰῶνος, εὐρισκόμενον ἐν τῇ ἐν Ἀθῶν μονῇ τοῦ Βα-
τοπεδίου ὑπ' ἀριθ. 322, νῦν ἐν ὅτι τὰ τελευταῖα ταῦ-
τα Τυπικὰ εἰσι κατὰ πολλὰ πληρέστερα τοῦ ὑπὸ
τοῦ Μάη ἐκδοθέντος Τυπικοῦ.

Ἐν τοῖς δυσὶ τούτοις Τυπικοῖς ὁ σοφὸς καθη-
γητὴς Δημητρίεβσκη παρετήρησε νέαν ὁλως σύν-
ταξιν τῆς ὑποτυπώσεως, ἰδίως δὲ τοιαύτην διαφορὰν
παρετήρησεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 401 Τυπικῷ εὐρισκο-
μένῳ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Ὁρους Σινᾶ, ἐξ οὗ ἐλπί-
ζει ὁ σοφὸς καθηγητὴς ὅτι θὰ φωτισθῶσι πολλὰ ση-
μεῖα, ἀντιπαραβαλλόμενα πρὸς ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε
γνωστὰ τοιαῦτα.

Οὐχ ἥττον κατὰ τὸν αὐτὸν σοφὸν καθηγητὴν
τῆς ἐν Κιέβῳ Πνευματικῆς Ἀκαδημίας κ. Ἀθανά-
σιον Δημητρίεβσκη οὐδαμῶς μέχρι τοῦδε εὐρέθη
τὸ αὐθεντικὸν Τυπικὸν Συναξάριον τῆς Μονῆς τοῦ
Στουδίου· ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ὁ κ. Δημητρίεβσκη
ἐπὶ πολλὰ ἔτη περιῆλθεν ὅλας τὰς ἀνά τὴν Ἀνα-
τολίην καὶ τὴν Δύσιν πλουσίας βιβλιοθήκας, ἀλλὰ
δυστυχῶς οὐ μόνον δὲν εὗρεν τοιοῦτον πλῆρες καὶ
γνήσιον ἢ πλῆρες ἀντίγραφον τοῦ Στουδίου Συνα-
ξάριον ἢ Τυπικόν, ἀλλ' οὐδὲ καὶ γνήσιον ἀπόσπα-
σμα αὐτοῦ. Τὰ αὐτὰ περίπου δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν
καὶ περὶ τοῦ Τυπικοῦ-Συναξαρίου Σάββα τοῦ Ἁγι-
ασμένου.

Περὶ τῶν δύο τούτων ἀκριβῶς Τυπικῶν κατὰ
τὸν 17ον αἰῶνα, Νεκτάριος ὁ Πατριάρχης τῆς Ἱε-
ρουσαλὴμ ἀποφαίνεται ὡς ἀκολούθως: «φυλάττει
«τὸ αὐτὸ μοναστήριον (τὸ Ὁρος Σινᾶ) ἀπαραλλά-
«κτως τὸ παλαιὸν Τυπικὸν ὅπερ ἡ ἀνὰ πᾶσαν τὴν
«Οἰκουμένην Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία κρατεῖ καὶ ὁ-
«περ ὁ ἐν Ἀγίοις Σάββας ἐτύπωσε καὶ παρέδωκεν
«εἰς τὰ μοναστήρια αὐτοῦ εἰς τὴν Παλαιστίνην τὸ
«ὅποσον ὁ μέγας καὶ θεσπέσιος Δαμασκηνός, εἰς
«αὐτὸ τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Σάββα μετερρύθμι-
«σεν, προσθεὶς εἰς αὐτὸ καὶ κανόνας καὶ ἰδιόμελα
«ἅπερ αὐτός τε καὶ ὁ Κοσμάς ἔγραψεν, καὶ πάλιν
«ὑστερον, οἱ ἐν τῇ μονῇ τῶν Στουδιτῶν, Θεόδωρος
«καὶ Θεοφάνης οἱ γραπτοὶ ἔτι δὲ καὶ Ἰωσήφ ὁ ὕμνο-
«γράφος πληρέστερον ἀπετέλεσαν ὡς φαίνεται, καὶ
«ἐστὶ τὴν σήμερον, προσθέντες καὶ αὐτοὶ εἰς αὐτὸ
«ἀδεία Συνόδου Οἰκουμενικῆς τὰ πάνσοφα αὐτῶν
«αμελωδήματα τὸ ὅποσον οὐκέτι Σάββα ἢ Δαμασκη-
«νοῦ Τυπικὸν λέγεται, ἀλλὰ Τυπικὸν τῶν Στουδι-

ατών, ὡς ἔντινι παλαιῷ ἀντιγράφῳ εὑρομεν¹. τὸ αὐτὸ τσίνυν κρατεῖ καὶ τὸ Μεγαλάνυμον μοναστήριον τοῦ Σιναίου Ὀρους².

Η ΤΕΤΡΑΦΩΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΑΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΣ ΚΡΙΣΕΙΣ

Τέκνον εὐσεβὲς τῆς Ἐκκλησίας, διατρίβων ἐν Παρισίοις, ἐπέστειλε πρὸς τὴν Α. Θ. Π. ἐξ ἀφορμῆς τοῦ συγκαλούμενου προσεχῶς καθολικοῦ Μουσικοῦ Συνεδρίου τὴν ἐξῆς ἀξιολύγιστον ἐπιστολήν, ἐν ἣ καθὼ πιστῶς χαρακτηρίζουσι τὴν ἐν τισὶ τῶν ἑλληνικῶν ὁρθοδόξων ναῶν χρῆσιν τῆς τετραφώνου Μουσικῆς ἐθεωρήσμεν ἐπίκαιρον καὶ δημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα, ἐν συναρτίᾳ πρὸς τὰ κατ' αὐτὰς γραφέντα εἰς ἀθηναϊκὰ καὶ ἡμέτερα φύλλα περὶ βυζαντινῆς καὶ τετραφώνου Μουσικῆς.

Ἐν Παρισίοις, τῇ 18 Ἰουνίου 1902.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Κατασπαζόμενος γονυκλινῶς τὴν δεξιάν σας, καθῆκον θεωρῶ νὰ πέμψω ὑμῖν τὸ ἐσώκλειστον ἄγγελμα τοῦ προσεχῶς ἐν Βορδογαλλίᾳ συναρξομένου μουσικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ (δυτικοῦ) συνεδρίου.— Ζητήματα ὑψίστης σημασίας διὰ τὸ μέλλον τῆς ἐκκλησιαστικῆς μελωδίας καὶ ἀρμονίας θὰ ἐξετασθῶσιν ἐν αὐτῷ, καλὸν δὲ θὰ ᾦτον ὁ ἡμέτερος Μουσικὸς Σύλλογος νὰ συνάψῃ σχέσεις καὶ νὰ μάθῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας τῶν μουσικῶν λογίων τῆς Δύσεως. Εἰς τοῦτο ἰδίως μὲ ἐξωθεῖ τὸ χάος, τὸ ὁποῖον βασιλεύει εἰς τοὺς χοροὺς τῶν ἡμετέρων ἐν Παρισίοις ναῶν—Βόμβοι, ἀπομίμῃσις τῶν ρωσικῶν ἀσμάτων, χρωματισμοὶ παντοῦ εἶδους, καὶ **δυόχεροδάτη ἀντίληψις τοῦ κειμένου** τῶν τροπαρίων καὶ ᾠδῶν, καλυπτομένων ὑπὸ ὅλως περιττῆς πλουσιότητος ἐξωτερικῆς ἀρμονίας, ἰδοὺ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ χορικοῦ μέλους τοῦ ὁρθοδόξου ναοῦ! Οἱ ἐν Ἑλλάδι ἀγνοοῦντες τὰ πάντα, ἀγνοοῦσιν ἀτυχῶς καὶ τὰ τοῦ Βυζαντινοῦ ἢ μᾶλλον Ἑλλή-

νικοῦ μέλους, ἡμεῖς λοιπὸν πρέπει νὰ τοὺς ποδηγετήσωμεν καὶ εἰς αὐτὸ τὸ στάδιον, **μολπῇ Θεὸν ἰλάσκοντες** καὶ ὑποδεικνύντες εἰς αὐτοὺς πῶς, ποῦ καὶ πότε ἡ ἀρμονία δύναται νὰ κοσμήσῃ τὰς πατρίους μελωδίας.

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενος τὴν δεξιάν σας καὶ ἐξαιτούμενος τὰς θεοπειθεῖς ὑμῶν εὐχὰς διατελῶ τῆς ὑμετέρας Θεοφρουρήτου περινοίας

θεράπων ἐλάχιστος
καὶ τέκνον πειθήνιον

ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΣΙ ΤΗΣ ΕΝ ΧΑΛΚΗ ΙΕΡΑΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

αἱ ὀλίγαι λέξεις αὗται. Ἐνιαυτοὺς πεντήκοντα καὶ ὀκτὼ λειτουργίας ἐπιμελοῦς συμπληροῦσα, κατάρχεται ἀπὸ τῆς προσεχοῦς δευτέρας τῶν κατ' ἔτος νενομισμένων δημοσίων δοκιμασιῶν τῶν τε διδασκομένων καὶ τῶν ἐπιμελῶς ἐπταέτη σπουδῆς ἱερᾶς διανυσάντων τὸν δόλιχον καὶ οὕτω, νέους εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος ἡ γεραρὰ Σχολὴ παραδίδωσι κήρυκας καὶ διδασκάλους εἰς ἔργον διακονίας, εἰς καταρτισμὸν τῶν ἀγίων, κατὰ τὸ ἀποστολικόν. Δεξιὰ χεὶρ τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ ἁγιαστικῷ αὐτῆς ἔργῳ, παραλαμβάνουσα μὲν ἀπὸ τῆς εὐσεβοῦς ὁρθοδόξου κοινωνίας, μορφοῦσα δ' ἐπιστημονικῶς καὶ κατὰ τὸ ἡμῖν ἐφικτὸν, τοὺς διδασκάλους τῆς ἱερᾶς ὁρθοδόξου Θεολογίας ἀποδίδωσιν εἰς αὐτὴν, ἀνάγκην τούτων ἔχουσαν.

Τὴν ἀνάγκην ταύτην ἀπὸ τῆς θείας αὐτῆς συστάσεως ἡ Ἐκκλησία κατιδοῦσα πρὸς θεραπείαν αὐτῆς ἐνδελεχῶς εἰργάζεται καὶ μέσα μὲν ἄλλοτε πολλὰ διαθέτουσα, καὶ παιδαγωγοὺς ἐν Χριστῷ κεκτημένην δοκίμους, ἐν χρόνοις παλαιοῖς, ὅτε καὶ ἐγίνωσκε καὶ ἐβλεπεν ὅτι, κατὰ τινα τῶν πάλαι σοφῶν, «καὶ ρομφαία αὐτῇ ἡτοίμασται, καὶ ξιφὸς ἡκόνισται, καὶ τόξον ἐντέταται». Ἀρχαὶ δὲ πνευματικαὶ καὶ ἀρχαὶ κοσμικαὶ παραλλήλως ἐργαζόμεναι, τὴν τῆς θεολογίας συστηματικὴν διδασκαλίαν ἐπέβαλλον, ἵνα τῶν πιστῶν ὁ ἐν τῇ εὐσεβεῖ καὶ ὁρθῇ πίστει στηριγμὸς ὑπερείδηται καὶ βαστάζηται ὑπὸ τῶν ἀναλαμβανόντων ἔργον εὐαγγελιστοῦ καὶ τὴν εὐαγγέλιον διακονίαν πᾶσι τοῖς πιστοῖς καὶ τοῖς ἀμειβόμενοις πληροφοροῦντων.

Ἐὰν δὲ βλέπωμεν ὅτι, κατὰ καιροὺς ἀντιξόους καὶ κατὰ νύκτας ζοφεράς τοῦ βίου τῆς

1. Ὑποτίθεται ὅτι ὁ Νεκτάριος ἐννοεῖ ἐνταῦθα τὸ χειρόγραφον τῆς μονῆς τοῦ Σινᾶ ὑπ' ἀριθ. 401 τοῦ 1086 ἔτους, ἐνθα μεταξὺ ἄλλων ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή «Ὑποτύπωσις συνθεῶν καταστάσεως τῆς μονῆς τῶν Στουδιτῶν.»

2. Περιγραφή Ἱερὰ τοῦ Ἀγίου καὶ Θεοδαδ. Ὀρους Σινᾶ ἐν Βενετίᾳ 1817. σελ. 149-150.

Ἐκκλησίας, περιορίσθη μὲν τὸ ἔργον τοῦ κα-
ταρτισμοῦ τῶν διδασκάλων καὶ κηρύκων τῆς
εὐσεβείας καὶ πίστεως, ὀλίγοι δὲ διάττοντες
ἀστέρες ἐφαίνοντο, κατὰ τὸ ἐξὸν ἡμῖν, περιερ-
χόμενοι χώρας καὶ πόλεις καὶ τὸν θεῖον λόγον
κηρύττοντες, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ, διδασκαλία καὶ
παραδείγματι, πρὸς ἀμφιλαφῇ μὸρφῶσιν ἐργα-
ζόμενοι τῶν εὐσεβοῦντων ὁμογενῶν, ἀλλὰ συνή-
θως οὐ διέλιπεν ἡ ποιμαίνουσα Ἐκκλησία συνι-
στῶσα τοῖς ἱερωμένοις τὴν παιδείαν καὶ σπου-
δὴν, ὑπομνήσκουσα ρητὴν διάταξιν τῆς Ζ'
Οἰκουμένης Συνόδου, καὶ ἐπιβάλλουσα ἐπὶ
ποινῇ κατάρτας τὴν ἐν τῇ πατριαρχικῇ τῆς πρω-
τευούσης ταύτης ἀκαδημία πενταέτη διδασκα-
λίαν ἐν βίῳ σεμνῷ καὶ πολιτείᾳ ἐναρέτῳ. Καὶ
κατὰ καιροὺς ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἡ ποιμα-
νομένη, συναισθανομένη τὴν ἐκ κλήρου, μὸρφῶ-
σιν ἀρτίαν κεκτημένην, προσγινομένην αὐτῇ ὡ-
φέλειαν, καὶ ἐπεζήτει καὶ μετὰ τιμῶν ὑπεδέχετο
τοὺς τοιοῦτους κληρικούς καὶ μάλιστα καθ' οὓς
καιροὺς ψευδοδιδασκαλίας παρ' ἡμῖν ἡ καιναὶ
διδαχαὶ καὶ ξενίζοντα δόγματα ἀναθρόσκοντα
τὰς συνειδήσεις μὲν ἐτάραττον, τὴν δὲ θεόπεμ-
πτον εἰρήνην τῆς ὀρθοδόξου κοινωνίας διέσπων
καὶ διετάραττον· διότι πάντες ἐπίστευον, ὡς αὐ-
τὴ ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, κατὰ μάϊον τοῦ
1845, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς λειτουργίας τῆς ἱερᾶς
ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς ἔγραφεν, ὅτι «ἐν
τῷ ὑπάρχειν ναοὺς θεῖους καὶ συστήματα πι-
στῶν, ἀνάγκη προϋπάρχειν καταστήματα θεολο-
γικῆς διδασκαλίας καὶ θεολόγους διδασκάλους
... ἐπὶ ἐκπαιδεύσει τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ κοινῇ
ὠφελείᾳ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος».

Διότι καὶ τότε καὶ πάντοτε, ἀλλὰ νῦν ὑπὲρ
ποτε τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν γένος ἀνάγκην ἔχει διδα-
σκάλων δοκίμων καὶ κηρύκων, δυνατῶν «καὶ
παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαίνουσῃ καὶ
τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν» καὶ μάλιστα καθ'
ὡς ἡμέρας, ἐν ὀνόματι τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐπι-
στήμης, ὑπὸ σημαίαν διερωγυῖαν, καινοτρόπους
καὶ ὀθνείας δόξας εἰσὶν οἱ παρ' ἡμῖν εἰσάγοντες.
Αἱ δὲ καθ' ἡμέραν ὑπὸ ὁμογενῶν εὐσεβοῦντων
διατυπούμεναι γνῶμαι καὶ θεωρίαι περὶ παιδεύ-
σεως τε καὶ ἀμφιλαφούς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου
μορφώσεως ἀρκετὸν εἰσι τεκμήριον ὅτι τὸ τῆς
ἡμετέρας Θεολογικῆς Σχολῆς ἔργον οὐ μόνον
ἐστὶ ποθητὸν, ἀσπαστὸν πᾶσι καὶ τοῖς πᾶσι ζη-
τούμενον, ὡς θεραπεῦσον ἀνάγκην ψυχῆς, εἰς
τὴν ἐφικτὴν ἡμῖν ἠθικὴν τελειότητα σπενδούσης,

ἀλλὰ καὶ δέον, διὰ τοῦτον δὴ τὸν λόγον, ἵνα εὐ-
ρύτερον ἐπιδιωχθῇ, τοῦ πνεύματος ἐκ παραλλή-
λου τῇ καρδίᾳ παιδευομένου τε καὶ διαπλαττο-
μένου. Τὸ τοιοῦτον ἐνόησεν ἥδη ἡ εὐσεβὴς ὀρ-
θόδοξος κοινωνία, ἡ πολλὰ ἀπὸ τῶν θεολογικῶν
παρ' ἡμῖν ἀπεκδεχομένη Σχολῶν. Ἀλλ' ὁ ζητῶν
περίσσειαν διδακτηρίων καὶ διδασκάλων ἐπίσης
ἐννοεῖ ὅτι πάσῃ θυσίᾳ τε καὶ δυνάμει δέον νὰ
συντηρηθῶσι καὶ προαχθῶσιν ἐκεῖνά τε καὶ οὗ-
τοι, οὐδ' ὑπάρχει τις ἀντιφρονῶν τῇ κοινῇ δόξῃ
καὶ τῇ κοινῷ ὁμολογουμένῃ ἀληθείᾳ ὅτι, ἐὰν
οἱ λύχνοι τοῦ πνεύματος χηρῶσιν ἐλαίου, καὶ
μάλιστα δαψιλοῦς, ἵνα μὴ διψαλέος ἀποβαίνων
ὁ λύχνος ἐλάχιστα φωτίζη τοὺς ἐν σκότει, τὸ χο-
ρηγεῖν ἔλαιον ὡς καθήκον ἀπαράβατον ἐπιβάλ-
λεται μικροῖς τε καὶ μεγάλοις, σοφοῖς τε καὶ
ἀπαιδεύτοις, ποιμαίνουσι καὶ ποιμαινομένοις.

Ἐὰν ὁ πόθος τῆς ἐν ἡμῖν αὐξήσεως τοῦ
ἀριθμοῦ τῶν δοκίμων τοῦ θεῖου λόγου κηρύκων
καὶ διδασκάλων καὶ τῶν ποιμένων ἢ κοινός, ἐκ-
δηλούμενος τοσοῦτον ἐπιτακτικῶς, οὐδεὶς ἤθελεν
ἀντεῖπει ὅτι ὑποστήοις ἐν τῷ τῆς Σχολῆς ἔργῳ
ὑλικὴ ἀπὸ πάντων προσδοκᾶται τῶν ὀρθοδόξων.
Τὸ ἔργον τῆς Σχολῆς ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς μίαν
τάξιν ἀνθρώπων, οὔτε εἰς ἱκανοποίησιν ἀνάγκης
σωματικῆς, ἀλλ' εἰς πᾶσαν τάξιν, ἡλικίαν, ἐπι-
τήδευμα καὶ φύλον καὶ φυλὴν, εἰς ἱκανοποίησιν
τῶν ἀναγκῶν τῆς ψυχῆς, τοῦ πνεύματος, τῶν
εὐγενῶν τῆς καρδίας ὁρμῶν, εἰς διαπαιδαγώγη-
σιν τῶν ἀπλάστων χαρακτήρων, καταρτίζον τὸν
πιστὸν ἐν νεαρῇ μὲν ἡλικίᾳ «νεανίσκον ἰσχυρὸν
ἐν Χριστῷ», ἐν ἀνδρικῇ δὲ θεοσεβῇ πολίτην, κατ'
ἐπίγνωσιν ἐξασκοῦντα τὰ πρὸς τὸν Θεόν, τὰ
πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τὰ πρὸς τὴν θεοθέν ἐφ' ἡ-
μᾶς τεταγμένην ἀρχὴν, τὰ πρὸς τὸν πλησίον
καθήκοντα. Τοῦτο δ' ἐπαγγέλλεται νὰ κατορθώ-
σῃ ἡ Σχολὴ καὶ τούτου νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῶν δι-
δασκάλων τῆς ἱερᾶς ὀρθοδόξου θεολογίας, οἵτι-
νες ὅσῳ πλείονες καὶ κάλλιον κατηρτισμένοι,
τόσῳ μείζονα τὴν ὠφέλειαν ἐπαγγέλλονται· εἴτε
ὡς ποιμένες, εἴτε ὡς διδάσκαλοι καὶ κήρυκες
τῶν εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν εἰς τὸν αὐτὸν μὲν
τείνουσι σκοπὸν, τὸν αὐτὸν δ' ἀπεκδέχονται τῆς
εὐφημίας καὶ δόξης στέφανον ἐκ τῆς ἐκπληρώ-
σεως τοῦ καθήκοντος· ὡς οἱ Θεοτόκοι καὶ Βουλ-
γάρεις, οἱ Μηνιάται καὶ Σχολάρη, οὕτως Οἰκο-
νόμος καὶ Κορνήλιος, Κοσμάς ὁ ἱσαπόστολος καὶ
Δούκας, Μακάριος καὶ Βάμβας, τὸν ἀγῶνα τὸν
καλὸν ἀγωνισάμενοι τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς

ἔργῳ καὶ λόγῳ διδασκαλίας, ἀπλοῖ μοναχοὶ καὶ διάκονοι καὶ πρεσβύτεροι, ἀπολαύουσιν ἀγῆρω μνήμης καὶ δόξης ἀληθοῦς, ὡς πιστῶς τὸ καθῆκον ἐκπληρώσαντες.

Καὶ τὸ καθῆκον τοῦτο μέγα ἐστὶ, καὶ τὸ τοῦ εὐαγγελιστοῦ καὶ κήρυκος στάδιον ἐπιφανέστατον· οἱ εἰπόντες τὸ «οὐαὶ μοι δὲ ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι» δέον νὰ πιστεύωσιν ὅτι ὁ ταλανισμὸς ἐλέχθη καλῶς ὑπὸ τῶν ἔθνων ἀποστόλου, διδάξαντος τοῖς τοῦ Θεοῦ λειτουργοῖς ὅτι τὸ εὐαγγελίζεσθαι κατ' ἀνάγκην αὐτοῖς ἐπίκειται. Οἷα δὲ δόξα τοῖς διὰ τοῦ κηρύγματος στήριζεν τοὺς ἐν τῇ πίστει παραπαίοντας, τοὺς ἐν τῇ ἀγάπῃ κλονιζομένους, οἷον ἄφθιτον κλέος τοῖς διὰ τοῦ κηρύγματος ἐπανάγειν γαλήνην ἐν ταῖς ταραττομέναις συνειδήσεσιν, ἡρεμίαν ἐν ταῖς χειμαζομέναις ψυχαῖς, συγκρατεῖν τοὺς δεσμούς τοὺς συνέχοντας οἰκογενείας καὶ κοινωνίας, ἐπαναφέρειν εἰς ὁρθὴν ὁδὸν τοὺς ἀποπλανηθέντας, ρυθμίζειν ἡθὴν κινδυνεύοντα ἐκ ποικίλης ἐκλύσεως. Οἱ τὴν ἐκπαίδευσιν λαμβάνοντες ἐκ τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Σχολῆς ἔχουσι τοσαῦτα πρὸ αὐτῶν ἠνεωγμένα στάδια, ὧν ἐπίσης ἐπιφανὲς ἐὰν ἀσχοληθῶσι καὶ διὰ μελετῶν καὶ μόχθων ἐν παντὶ κλάδῳ τοῦ ἐπιστητοῦ διαπρέψωσιν, οὐχὶ μόνον πρὸς τὸ παρελθὸν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀποβλέποντες, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅ,τι γίνεται νῦν ἐν ἐτέραις. Ἐν ἐκείναις τε καὶ παρ' ἡμῖν ἐκλείσθησαν καὶ ἱερεῖς καὶ διάκονοι καὶ μοναχοὶ ὡς ἐπιστήμονες, μίτε τὴν ἀστρονομίαν αὐτὴν καὶ τὴν βοτανικὴν καὶ τὴν γεωποινίαν ἀπαξιώσαντες θεραπεῦσαι, μίτε τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν γεωγραφίαν καὶ τὰ γραμματικὰ καὶ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ διδάσκοντες αὐτάς, καὶ διὰ συγγραμμάτων διαδίδοντες, καὶ πιστεύοντες ὅτι καθῆκον ἐπιτελοῦσι καὶ πρὸς τοὺς εὐσεβοῦντας πάντας καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Κύριον, ὃν ἡ Γραφὴ «Θεὸν γνῶσεων» εἶπεν.

Ἀλλὰ τὸ καθῆκον τοῦτο συναισθάνονται βεβαίως οἱ τρόφιμοι τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνῶ τῶν τούτους ἐν αὐταπαρνησίᾳ διδασκόντων ὁ σεμνὸς ἐσμὸς πᾶσαν ἡμῖν παρέχεται πεποίτησιν ὅτι τῆς διδασκαλίας ἀστέρα πολικὸν τοῦτον προέταξαν περίλαμπρον. Οἱ δὲ προστάται τοῦ ἱεροῦ τούτου παιδευτηρίου, τὴν ἀνετον ἐπιδιώκοντες ὑλικὴν αὐτοῦ ὑποστήριξιν καὶ εὐδωσιν καὶ προαγωγὴν, ἐπιζητοῦσι πάντοτε τὴν τούτου βελτίωσιν, ἐν τῷ στέργειν τὰ παρόντα. Τὴν βελτίωσιν ταύτην

ἐπόθουν καὶ διὰ τοῦ τύπου τεκμηριώσαντες πρὸ πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ ἐτῶν, καὶ πρὸ τεσσαράκοντε πέντε, διασκέψεις δὲ καὶ γνῶμαι ἐπάλληλοι ὑποβαλλόμεναι καὶ μελετώμεναι δεόντως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, χθὲς καὶ πρόν, ἀποδεικνύουσι τὸν πρὸς βελτίωσιν πόθον τῶν ἐπαϊόντων, οὐδ' ὑπῆρξε δευτέρα γνώμη λέγουσα δῆθεν ὅτι τὰ πάντα καλὰ λίαν. Εἴ τι ἂν ἐπιστήμη μὲν πρωτίστως ἀλλὰ καὶ πείρα διδάσκη, εἴ τι ἂν ἡ σπουδὴ καὶ γνῶσις τῶν παρ' ἡμῖν ἔθνικων, κοινωνικῶν καὶ θρησκευτικῶν κατὰ τόπους ἀναγκῶν ἐπιβάλλῃ, τοῦτο δέον γενέσθαι πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ καθεστῶτος· συμπλήρωσιν μὲν τοῦ κλάδου τῆς διδασκαλίας, συμπλήρωσιν δὲ τοῦ ἐν γένει σκοποῦ τῆς ἐν τῇ σχολῇ παιδείσεως καὶ τῆς ἀμφιλαφούς τῶν ἐν αὐτῇ διδασκομένων μορφώσεως· διότι πάντες οὗτοι ἀποδίδονται τῇ κοινωνίᾳ κήρυκες διδασκαλιῶν εὐαγγελικῶν, ἀλλ' ἐννοοῦσιν ὅτι κέκλυνται νὰ διαδώσωσι ταύτας ἐν ἀσθηρίτοις καὶ ἐσθηριγμένοις, ἐν ἀσθενέσι καὶ χλαιοῖς τῇ πίστει, ἴσως καὶ πολλάκις ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων ἀποστελλόμενοι, καθῆκον ὅμως ἔχοντες ἐν κρισίμοις στιγμαῖς ἵνα καὶ διὰ ζήλου καὶ διὰ παραδείγματος ὑψίστης ἀφοσιώσεως δοξάσωσι τὴν πίστιν, ἥς εἰσι λειτουργοὶ, τὴν Ἐκκλησίαν, ἥς εἰσὶν ὑπηρεταί, καὶ τὸ εὐσεβεῖς Γένος, εἰς ὃ πρωτίστως ἀνήκουσι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— Ἐθνικὸν Ὁρφανοτροφεῖον. — Νέον ὑψηλῆς εὐμενείας δεῖγμα πρὸς τὸ ἡμέτερον Γένος ἠδύοχησε νὰ παράσῃ τῇ κυριακῇ ἡ Α. Α. Μ. ὁ σεπτὸς καὶ τρισεβαστος ἡμῶν Ἀναξ Σουλτὰν Ἀβδούλ Χαμίτ αὐθέντης ἡμῶν, διατάξας τὴν ἐκδοσιν αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος ἐπιτρέποντος τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ἡμετέρου ἐθνικοῦ Ὁρφανοτροφείου ἐν τῷ ἐν Πριγκήπῳ μεγαλοπρεπεῖ κτιρίῳ «Πρίγκηπο-Παλλὰς», ὅπερ, ὡς ἐγράψαμεν ἄλλοτε, ἀνεγερθὲν παρὰ ἐταιρείας εὐρωπαϊκῆς διασκευασθῆσεται νῦν διὰ δαπάνης πενταχισχιλίων λιρῶν ὑπὸ τοῦ Οἴκου Γ. Ζαρίφη καταλλήλως συμφώνως τῷ σκοπῷ, δι' ὃν προορίζεται. Τὴν νέαν ταύτην περιφανῆ ἐνδείξιν αὐτοκρατορικῆς εὐνοίας ἀνεκοινώσατο τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ ἡ Α. Θ. Π. εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον συνεδριάζουσαν, καὶ μετὰ μεσημβρίαν συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐξοχωτάτου ἄρχοντος καπουχεχαγῆ Ἀντωνίου βέη Οἰκιάδου μετέβη εἰς τὰ ἐν Γιλδίς αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα καὶ διὰ τῆς Α. Ε. τοῦ ἀρχιγραμματέως Ταχσὶν βέη ὑπέβαλε τῇ Α. Α. Μ. τῷ μεγάλῳφ Ἀνακτὶ τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν.

— Μητροπολίτης Χίου. — Ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Χίου κ. Κωνσταντῖνος ἀδεία τῆς Ἐκκλησίας ἀπέρχεται

προσωρινῶς εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ χάριν ἐπαρχιακῶν τινῶν ὑποθέσεων. Τῇ Α. Σεβασμιότῃ, διερχομένῃ διὰ Σμύρνης, ἀνετέθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἵνα ἐπιθεωρήσῃ καὶ μελετήσῃ τὰ τῆς καταστάσεως τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἑλλήν. Ὁρφανοτροφείου καὶ ὑποβάλλῃ ἀκολούθως ἔκθεσιν.

— *Ἐπαρχία Κρήτης.* — Ὁ πανερ. μητροπολίτης Κρήτης κ. Εὐμένιος διὰ γράμματος αὐτοῦ ἀναγνωσθέντος ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης ἡγγεῖλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἡ αὐτοῦ ἐπισκοπικὴ Σύνοδος προβάσσει ἐσχάτως εἰς πλήρωσιν τῆς χηρευούσης ἐπισκοπῆς Ἀρχαδίας ἐξελέξατο ἐπίσκοπον αὐτῆς τὸν ἐν τῷ Γυμνασίῳ Ἡρακλείου καθηγητὴν τῶν ἱερῶν ἀπόφοιτον τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀρχιμανδρίτην Βασίλειον Μαρκάκη.

— *Ἐπαρχία τῶν ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ Μονῶν.* — Ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ξανθοπόλεως κ. Ἰωάννης, ὃς ἐντολῇ τῆς Ἐκκλησίας μετέβη ἐξαρχικῶς πρὸ τινος πρὸς ἐπιθεώρησιν καὶ μελέτην τῆς καταστάσεως τῶν ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ καὶ δυτικῇ Μακεδονίᾳ ἱερῶν Σταυροπηγιακῶν Μονῶν, ἡγγεῖλε διὰ γράμματος αὐτοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἐπεσκέψατο τὴν Μονὴν Εἰκοσιφοινίσσης καὶ τὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου παρὰ τὰς Σέρρας καὶ μετ' ὀλίγον ὑποβάλλει τὴν οἰκίαν ἔκθεσιν ὑποδεικνύς τὰ δεόντα γενέσθαι.

— *Μητροπολίτης Ἰωαννίνων.* — Ἡ Α. Θ. Π. διηρώτησε τῇ τρίτῃ τὰ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἐν τῷ γερμανικῷ νοσοκομείῳ νοσηλευομένου σεβασμ. μητροπολίτου Σωφρονίου, διὰ τοῦ Δευτερεύοντος Παρθενίου. Ἡ Α. Σεβ. διατελεῖ ἐν ἀναρρώσει ἤδη.

— *Ἐπαρχία Σκοπίων.* — Οἱ ἀξιότιμοι πρόκριτοι καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν κοινοτικῶν σωματείων τῶν πόλεων Ζίβεφσε καὶ Κουμανόβου τῆς ἐπαρχίας Σκοπίων τηλεγραφικῶς ὑπέβαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς θερμὰς αὐτῶν εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ τοῦ μητροπολίτου αὐτῶν Ἐπίσης καὶ ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Σκοπίων κ. Φιρμιλιανὸς τηλεγραφικῶς ἀγγεῖλε τῇ Α. Θ. Π. ὅτι αἰσίως ἀφίκετο εἰς τὴν ἑδρὰν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἐκ Δεδάχαγας καὶ ἐγκαρδίῳ ἔτυχεν ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ, ὑπέβαλεν ἅμα τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ αὐτοῦ.

— *Μητροπολίτης Σισανίου.* — Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσάν τὸν πανερ. μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Σεραφεὶμ προὔπαντῆθαι ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. ὑπὸ τοῦ Δευτερεύοντος κ. Παρθενίου.

— *Ἐπαρχία Ἡρακλείας.* — Ὁ τέως πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σηλυβρίας κ. Φιλόθεος Μιχαηλίδης, προσληφθεὶς ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἡρακλείας κ. Γρηγορίου ὡς γενικὸς ἐπίτροπος τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, ἀπῆλθε χθὲς εἰς Κεσσάνην. Ὁ πανοσιολ. κ. Φιλόθεος ἀπεφοίτησεν ἐκ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς πρὸ ὀκταετίας.

— *Ἀφίξεις.* — Ἀφίκετο τῇ δευτέρᾳ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ πανερ. μητροπολίτης πρώην Ἰμβρου κ. Παΐσιος. — Ἐπίσης ἀφίκετο ἐξ Ἀγίου Ὁρους ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Στέφανος Παντοκρατορινός.

— *Ἡ ἐν Ἀντιγόνη μονὴ τοῦ Σωτῆρος.* — Προτάσει τῆς ἐφορείας τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐπέκυρσεν ἐγκρίνασα τὸν διορισμὸν τοῦ ἱερολ. διακόνου κ. Ἀνθίμου Γοργόλη ὡς ἰσοδίου ἡγουμένου τῆς ἐν Ἀντιγόνη Μονῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τῆς ἐπιλεγομένης Θεοκορυφώτου.

— *Ἐπισκευαὶ τῶν Πατριαρχείων.* — Ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν τῶν Πατριαρχείων ἀπέστειλαν τῇ Α. Θ. Π. ὁ πανερ. μητροπολίτης Βιζύης κ. Δωρόθεος λίρ. ὁθωμ. τρεῖς, ἡ κοινότης Κοταίου γρ. 1512, ἡ κοινότης Ἰκονίου γρ. 1152 καὶ ἡ κοινότης Κιουπλίων μετὰ τῶν πέριξ χωρίων γρ. 1842.

ΣΧΟΛΩΝ ΤΕΛΕΤΑΙ

Ποιοῦμενοι μνηστῆρες τῶν κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον καὶ ἐφεξῆς γινομένων σχολικῶν τελετῶν τῶν παρ' ἡμῖν ἀνωτέρων παιδευτηρίων ἀρρένων καὶ θηλέων, καθ' ὡς πρωτοστατεῖ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκοῦμεν. πατριάρχης, ἐκφράζομεν τὴν λύπην ὅτι ἕνεκα τοῦ στενοῦ χώρου τοῦ φύλλου ἐσμὲν ἠναγκασμένοι νὰ γράψωμεν τὰ κατ' αὐτὰς ὅσον τὸ δυνατόν ἐπιτόμως καὶ περιληπτικῶς.

Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου Χρῆστου Χατζηχρήστου.

Ἡ τελετὴ τοῦ παιδευτηρίου τοῦτου, ἀμειώτων ἀπὸ πολυλοῦ ἀπολαύοντος συμπαθειῶν καὶ ὑπολήψεως κρατίστης παρὰ τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ, ἰδίᾳ ὅμως ἐξαρθέντος ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ ἐκτιμῇ ταύτῃ ἀπὸ τῆς μεταβολῆς τοῦ προγράμματος αὐτοῦ συμφώνως τὰς ἐπιβαλλομέναις κοινωνικαῖς ἀνάγκαις καὶ συνθήκαις, διεξήχθη λαμπρῶς ἐν μέσῳ συμπύκνου συρροῆς φιλομούσου ὁμηγύρεως ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλλήν. Φιλολογ. Συλλόγου τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ. Τῆς τελετῆς δὲ προέστη ἡ Α. Θ. Π. μετὰ τινῶν σεβασμ. συνοδικῶν, παρήσαν δὲ οἱ ἐπιτετραμμένοι τῆς γαλλικῆς πρεσβείας κ. Βάψτ καὶ ἑλληνοικῆς κ. Ποτὲν, ἀντιπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας καὶ πάμπολλοι ἄλλοι ἔγκριτοι λόγιοι καὶ ἐπιστήμονες.

Τῆς εἰθιμένης ἱεροτελεστίας ψαλμῶν, χορὸς τῶν μαθητῶν τοῦ Λυκείου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ τῆς ὀδικῆς κ. Γεωργίου Παχτίκου ἔψαλεν ὕμνον πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν σεπτὸν Ἀνακτα ἡμῶν, μεθ' ὃν ὁ δὲ τερπνὸς τοῦ Λυκείου γυμνασιάρχης κ. Χρ. Χατζηχρήστου διὰ γλαφυρᾶς καὶ συντόμου ἐκθέσεως παρέσχεν εἰκόνα τῆς πνευματικῆς καταστάσεως τοῦ σχολείου κατὰ τὸ λήξαν ἔτος. Ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτησάντων εἰς αὐτὸ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀνῆλθεν εἰς 250 μαθητὰς, ὧν 70 οἰκότροφοι, 35 ἡμίτροφοι, καὶ οἱλοιποὶ ἐξωτερικοὶ, καὶ ὧν ἀπεφοίτησαν 17, ἐφοδιασθέντες καὶ διὰ τοῦ οἰκείου πτυχίου. — Ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ ὁ κ. Χατζηχρήστου πλείστας ἀνωμολόγησε τὰς χάριτας τῷ εὐπαιδευτῷ γαλάτῃ καὶ διευθυντῇ τοῦ γαλλικοῦ τμήματος τοῦ παιδευτηρίου κ. Ρεζὶ Δελπέρ, ὅστις διὰ τῶν παιδαγωγικῶν αὐτοῦ φώτων καὶ τῆς ἑλληνομαθείας τὰ μέγιστα συνεβάλετο εἰς τὴν προσφορωτέραν διοργάνωσιν καὶ προσφυστέραν πρὸς τὰς κοινωνικὰς ἡμῶν ἀνάγκας διαρρυθμίσιν τοῦ Λυκείου ὁδηγὸν ἔχων τὴν κεκτημένην πεῖραν καὶ τὰς γνώσεις τοῦ ἱδρυτοῦ. — Τὴν τελετὴν, διανεμηθέντων τῶν πτυχίων τοῖς τελειοφοίτοις καὶ τῶν βραβείων τοῖς ἀριστεύουσιν, ἐπεσφράγησεν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκοῦμεν. πατριάρχης εὐχαριστήσας τοὺς μοχλοῦσιν ὑπὲρ εὐδωσέως τοῦ Λυκείου ἐπιδαφιεύσας αὐτοὺς τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναπέμφας εὐχὴν ὑπὲρ μακροημερεύσεως τοῦ τρισεβάστου Ἀνακτος.

Ζωγραφείου Γυμνασίου.

Τῇ κυριακῇ (23 λ.) π. μ. ἡ Α. Θ. Π. προήδρευσε παρὰ πλησίας τελετῆς τοῦ ἐν Πέραι Ζωγραφείου Γυμνασίου, οὗ ἡ εὐρυτάτη αἴθουσα ἦν κατὰ μέτρος φιλομούσου ἀκροατηρίου. Εἰς

τὴν τελετὴν ταύτην προσήλθον περιστοιχίζοντες τὴν Α. Θ. Π. οἱ ἐκ τῶν συνοδικῶν καὶ παραπιδημοῦντες σεβασμιώτατοι μητροπολίται Ἡρακλείας, Προύσης, Αἰδουμοτείχου, Βοδενῶν, Ἡλιουπόλεως, Καλλιουπόλεως, ὁ πρῶτος Μεσημβρίας κ. Γεννάδιος ὁ καὶ ἀρχιερατικὸς προϊστάμενος Σκυροδρομίου, ὁ ἀρχιερατικὸς τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. Γεννάδιος καὶ ἄλλοι. Πρὸς τοῦτοις παρῆσαν ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς ἐλληνικῆς πρεσβείας κ. Ποτὲν μετὰ τινῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ προξενίου, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ὑπουργοῦ τῆς παιδείας, τὰ πλεῖστα τῶν μελῶν τοῦ Α. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ ἄλλοι ἐγκριτοὶ ὁμογενεῖς λόγιοι καὶ ἐπιστήμονες, μεθ' ὧν καὶ ὁ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν διατρίβων ῥώσος καθηγητὴς κ. Ι. Σοκολώφ.

Τῆς εὐθιςμένης ἐναρκτηρίου ἱεροτελεστίας ψαλείσῃς, χορῶς μαθητῶν ἔψαλεν κατὰ πρῶτον ὕμνον ὁπὲρ τοῦ Ἀνακτος καὶ μετέπειτα ὁ ἐλλόγιμος γυμνασιάρχης κ. Α. Ζαχαρίας ἀνέγνω τὴν λογοδοσίαν ἐκτιθεῖσαν τὴν κατὰ τὸ λῆξαν σχολικὸν ἔτος συντελεσθεῖσαν ἐργασίαν ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις τῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Σταυροδρομίου. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ γυμνασιάρχου ἐξάγεται ὅτι εἰς τὰς τέσσαρας δημοτ. ἀρρένων σχολὰς καὶ τὸ Ζωγράφειον ἐφοίτησαν μαθηταὶ 1224 καὶ εἰς τὰς δύο τῶν θηλέων μαθήτριά 362 ἤτοι ἐν ὅλῳ μαθηταὶ καὶ μαθήτριά 1586, ἀπεφοίτησαν δὲ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐφωδιασμένοι διὰ τῶν πτυχίων 16.

Κατόπιν ψαλέντος ἐμμελῶς ὕμνου ὑπὲρ τῆς Α. Θ. Π. ἀνῆλθε τὸ βῆμα ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων τῶν Σχολῶν ἀξιότιμος ἱερεὺς κ. Χρ. Χρηστίδης, καὶ ἀνέγνω τὴν περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν παιδευτηρίων ἔκθεσιν, ἐξ ἧς εὐάρεστος ἐνωτίσθη ἡ πολυπληθεστάτη ὁμήγυρις ὅτι ταῦτα οἰκονομικῶς εὐδοκοῦσιν εἰπὲρ ποτὲ χάρις εἰς τὴν ἐμφρονα καὶ συνετὴν διαχείρισιν, ἥτις, ἀγαθῇ τύχῃ ἤρξατο νὰ διακρίνῃ ἔνια τῶν παιδευτηρίων ἡμῶν, ἅτινα ἀείποτε ὑπέπτησαν πρὸ τῶν φασμάτων τῶν ἐλλειμμάτων. Μετὰ τὴν κ. Χρηστίδην, ἐμπνευστῶν ὁργάνων ὀρχήστρα ἐκ μαθητῶν, πρωτοβουλία τῆς ἐφορείας καταρτίσθησα, ἀνέκρουσε τὸν αὐτοκρατορικὸν ὕμνον. Ἐπεσφράγισε δὲ καὶ τὴν τελετὴν ταύτην ἡ Α. Θ. Π. διὰ τῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐξάρας δὲ τὴν ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν σεπτὸν Ἀνακτα ὑπὸ τὴν ἀμφιλαβοῦν αἰγίδα τοῦ ὁποῦ ἐλευθέρως προαγόμεθα ἐν τῇ ἐθνικῇ ἡμῶν παιδείᾳ.

Μετὰ τὴν λήξιν τῆς τελετῆς ἡ Ἐφορεία παρέθηκε τῇ Α. Θ. Π. τὸ γεῦμα εἰς ὃ παρεκάθησαν ἔνιοι τῶν ἀγίων ἀρχιερέων καὶ συμβούλων, ὁ ἐπιτετραμμένος κ. Ποτὲν, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ αὐτοκράτορος, ὑπουργοὶ τῆς παιδείας καὶ οἱ ἐφοροί.

Ἐθνικοῦ Ζαπτείου Παρθεναγωγείου.

Σεμνοτάτῃ καὶ ἐπιβήλουσῃ ἐγένετο μ. μ. τῆς παρελθούσης κυριακῆς καὶ ἡ ἐτησίᾳ ἐπὶ τῇ ἐπιδόσει τῶν πτυχίων ταῖς ἀποφοιτώσαις ἐορτῇ τοῦ ἐθνικοῦ Ζαπτείου Παρθεναγωγείου, τοῦ ἀνωτέρου παρ' ἡμῖν παιδευτηρίου τούτου τῶν θηλέων, ὑπὲρ ἧς περίφρων διεύθυνσις καὶ ὁ ὑπέρτερος τῶν κοινῶν ἐπαίνων φιλόπατρις ζῆλος τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ καὶ τῶν ἐκάστοτε διοικητικῶν συμβουλίων, ἀπὸ δεκαετηρίδος καὶ ἐπέκεινα ἐνεπέδωσαν τὴν κανονικὴν καὶ γονιμωτάτην λειτουργίαν αὐτοῦ καὶ ἐστερέωσαν διὰ τοῦ ἀσφαλεστέρου ἐχεγγοῦ τῆς πανελληνίου ἐκτιμήσεως καὶ ὑπολήψεως. Τῆς εὐσήμες ταύτης τελετῆς προέστη ἡ Α. Θ. Π. ὁ σεπτὸς ἡμῶν πρωτοεράρχης περιστοιχισόμενος ὑπὸ πλείστων σεβασμίων μητροπολιτῶν, συνοδικῶν καὶ παρεπιδημούντων, καὶ ἄλλων ἐγκρίτων κληρι-

κῶν. Πρὸς τοῦτοις παρῆσαν ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς ἐλληνικῆς πρεσβείας, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ὑπουργοῦ τῆς παιδείας, οἱ πλεῖστοι τῶν συμβούλων, ἀντιπρόσωποι διαφόρων σωματείων καὶ εὐαγῶν καθιδρυμάτων καὶ ἄλλος ἐπίλεκτος κόσμος. Τῆς ἱεροτελεστίας ψαλείσῃς, ἀνεπέμφθη ἐμμελῶς ὕμνος πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὸ χοροῦ μαθητῶν καὶ εἴτα ἕτεροι ὕμνοι ὑπὲρ τῆς Α. Α. Μ. καὶ τῆς Α. Θ. Π. Εἶτα ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ φυτωρίου ἀξιότιμος κ. Γ. Ἀποστολίδης ἀνελθὼν τὸ βῆμα ἀνέγνω ἔκθεσιν, τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ ἰδρύματος κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐξιστοροῦσαν. Ἐκ ταύτης ἐγνώσθη ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐφοίτησαν εἰς τὴν σχολὴν 284 μαθήτριά, ὧν 57 ἐσωτερικαὶ ἐπὶ διδάκτρους, 19 ὑπότροφοι, 208 ἐξωτερικαὶ (138 ἐπὶ διδάκτρους καὶ 70 δωρεάν). Ἡ καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος εὐάρεστος οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ ἐθνωφελοῦς ἰδρύματος, ἐφαίδρυνεν ἱκανῶς τὴν ἐπίλεκτον καὶ πολυπληθεστάτην ὁμήγυριν, ἔχουσιν ἤδη τὸ μέγα εὐτύχημα νὰ μὴ ἀκούῃ πλέον τὴν δύσσηχον λέξιν ἐλλειμμα, ἀλλὰ τὴν αἰσίαν διὰ τὴν πορείαν αὐτοῦ περίσσευμα.

Μετὰ τὴν εὐάγγελον ταύτην ἔκθεσιν τοῦ κ. Ἀποστολίδου ἡ ἐλλόγιμος διευθύντρια κ. Εὐθαλία Ἀδάμ ἀπέτεινεν ἀπὸ τοῦ βήματος ταῖς ἀποφοιτώσαις προσφώνημα ἀπεικονίζον ἄριστα τὸ μόνον τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς πεφυκυῖαν μητρικὴν στοργήν, πρὸς τὰς ἐν τῇ ἰδρύματι ἐκτρεφόμενας, ἀλλὰ καὶ παρέχον ἀκραιφνὲς δοκίμιον τῆς παιδαγωγικῆς αὐτῆς πείρας καὶ τῆς πρὸς τὰ πάτρια εὐσεβοῦς ἀφοσιώσεως, ἧς δαψιλῶς μεταδίδωσι τῇ μαθητευομένῃ τρυφερᾷ θηλείᾳ νεότητι.

Μετὰ τοῦτο διὰ χειρὸς τῆς Α. Θ. Π. ἐπεδόθησαν ταῖς 9 ἀποφοίτοις τοῦ Γυμνασίου, 10 τελειοφοίτοις τοῦ Διδασκαλείου καὶ 6 ἀποφοίτοις τοῦ Νηπιαγωγείου τὰ οἰκεία πτυχία.

Τὴν λήξιν τῆς λαμπρᾶς ταύτης τελετῆς ἐπισφραγίζουσα ἡ Α. Θ. Π. διὰ προσφορωτάτης προσλαλιᾶς εὐχαριστηρίου πρὸς πᾶσαν τὴν ὁμήγυριν, εὐάρεστον ἅμα μετέδωκεν αὐτῇ ἄγγελμα, δι' οὗ ἀνεκοινώθη αὐτῇ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τηλεγραφικῶς ἡ ἐκδοσις αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος ἀφορῶντος τὸ ἡμέτερον Ἐθνικὸν ὀρφανοτροφεῖον. Εἰς τὸ εὐάρεστον δὲ τοῦ τοῦ ἄγγελμα ἅπασα ἡ ὁμήγυρις ἐζητωκραύγησεν ὑπὲρ τοῦ μεγαθύμου Ἀνακτος, ὅς οὐ πάύεται δαψιλευόμενος τῷ ἡμετέρῳ Γένει ὑψηλῆς εὐμενείας καὶ ἐννοίας τρανὰ τεκμήρια.

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2125.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 4464 καὶ ἡμερομ. 1 Αὐγούστου 1901 περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Εὐρυδίκης Κ. Φλωρᾶ, θυγατρὸς Βικεντίου Μοντζιέρη, ὡς ἀποδεδειγμένην μόνον κατὰ τὸ θέμα τῆς ἐγκαταλείψεως.

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Κωνσταντίνου Φλωρᾶ, μεταπράτου, τέως μὲν διαμένοντος εἰς Λεμονάδικα Πόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς,

Παρέχει αὐτῷ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδὲ-

κου μέσου τῆς ἐφέσεως τεταγμένας προθεσμίας, ἤτοι τριάκοντα καὶ μῆς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδομένης ἀποφάσεως πρὸς ὑποβολὴν ἀνακοπῆς καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ μῆς ἡμερῶν ἐπὶ ἐφέσει,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἁλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως, τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικηγόρων καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἐξακόσια ὀγδοήκοντα καὶ τρία (ἀριθμ. 683), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ἔτι δὲ καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβήν, ὀριζομένην κατὰ νόμον εἰς γρόσια ἑκατὸν πενήκοντα (ἀρ. 150).

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 3 Δεκεμβρίου 1901.

Ὁ Προεδρεύων

† ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ 2

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠ. ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΑΧΡΙΔΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθμ. Πρωτ. 49.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 180 καὶ ἡμερομηνίαν 10 Νοεμβρίου 1901 περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἐλισάβετ Νικολάου Σιάρχου, τὸ γένος Μιχαὴλ Πέμα, κατοίκου Κρουσόβου, ὑπηκόου ὁθωμανῆς καὶ χριστιανῆς ὁρθοδόξου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων τέως ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Νικολάου Ι. Σιάρχου, ὑπηκόου ὁθωμανοῦ, χριστιανοῦ ὁρθοδόξου καὶ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος,

Παρέχει τῷ ἐναγομένῳ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένας πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων προθεσμίας, ἤτοι τριάκοντα καὶ μῆς ἡμερῶν μετὰ τὴν πρώτην διὰ τῆς ἐφημερίδος δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδιδόμενης ταύτης ἀποφάσεως πρὸς ὑποβολὴν ἀνακοπῆς, καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ μῆς ἡμερῶν ἐπὶ ἐφέσει,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἁλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενου περιοδικοῦ «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων συμποσούμενα εἰς γρόσια ἑκατὸν ἐξήκοντα πέντε (ἀριθμ. 165) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν Κρουσόβῳ, τῇ 5ῃ Μαρτίου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ Πρεσβὺς καὶ Ἀκριδῶν ΑΝΘΙΜΟΣ 2

Ὁ Γραμματεὺς

ἱερεὺς ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑ-ΙΩΑΝΝΟΥ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠ. ΚΑΡΠΑΘΟΥ ΚΑΙ ΚΑΣΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Καρπάθου,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ:

Δέχεται τὴν ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Μαριγῶς τὸ γένος Γεωργίου Μοσχονᾶ, ὡς νόμιμον,

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐναγομένου Βασίλ. Μ. Παναρέτου, δημοτῶν ἀμφοτέρων Μενοχωρίου, ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου.

Παρέχει τῷ ἐναγομένῳ τὰ ἐνδίκια μέσα τῆς τε ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως,

Ἐπιβάλλει τῷ ἡττηθέντι τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης γρῶσ. 192 3/4 ὡς καὶ τὰ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων γρόσια τριακόσια (300) καὶ

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Ἰωάννου Μ. Γεργιάννη,

Παρέχει τῷ ἐναγομένῳ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένας προθεσμίας πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως,

Διατάττει τὴν ἐν τρισὶν ἁλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ καταδικάζει τὸν ἐναγομένον ὡς ὑπαίτιον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων ἀνιόντων εἰς γρῶσ. 300.

Ἐν Κάσῳ, τῇ 26 Ἰανουαρίου 1902.

Ὁ προεδρεύων

Πατὴρ Ἠλίας Μαυροῦς

Ὁ γραμματεὺς 2

ΠΑΪΑΣ ΠΑΪΔΑΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠ. ΚΑΡΠΑΘΟΥ ΚΑΙ ΚΑΣΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ Δέχεται τὴν ὑπὸ ἡμερομ. 28ην Νοεμβρίου 1901 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Καλῆτσας Ι. Μ. Γεργιάννη τὸ γένος Γεωργίου Κρητικοῦ ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Προσκαλεῖ αὐτὸν εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ Μητροπολιτικοῦ Δικαστηρίου τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως ἐμφάνισίν του, πρὸς πληρομὴν προικῶν ἀπαιτήσεων καὶ διατροφῆς αὐτῆς καὶ τοῦ τέκνου τῆς, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῇ «Ἐκκλησ. Ἀληθείας», ἄλλως δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἐν Καρπάθῳ, τῇ 25 Φεβρουαρίου 1902.

Ὁ προεδρεύων

Πατὴρ Ἰωάννης Μυκωνιάτης

Ὁ γραμματεὺς 3

Α. ΑΣΛΑΝΙΔΗΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.